kassile mõnikord tige vaenlane. Hoiatan teid, jääge parem koju!“

„Sina, kiisu, oled ise ka vahel kuri, seepärast on sul palju vaenlasi. Meie vastu on loomad ikka head olnud,“ julges Malle loota.

„Iga looma ei või siiski uskuda. Pealegi olete õige abitud. Ei ole teil teravaid küüsi ega hambaid ega mõista teie kiiresti puu otsa ronida, kui vaenlane teid taga ajab,“ arvas kiisu.

„Ükskõik mis meiega juhtub,“ arvas viimaks Peedu, „siin kolikambris oleme samuti tarbetud ja kui hukkume väljas, kellel siis meist kahju on. Meie oleme otsustanud reisida ja loodame loomade armastusele!“

„Võite ju minna,“ arvas nüüd lõpuks Murri ja juhatas nukud hiireaugu juurde, mida mööda võivat õue pääseda.

„Kui Marit näed, siis silita teda meie eest ja ütle, et varsti tagasi tuleme. Ütle veel, et me teda väga armastame!“ sosistas Malle kiisule kõrva. Siis nad läksid, Peedu ees ja Malle järel, pimedasse hiirekäiku. Murri näitas küll toast silmadega valgust,

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 13